

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΝΤΕΤΣ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΜΟΝΤΕΛΟ

μαί γι' αυτό.

Είχα κατασταλάξει κείνο τὸ θράβυ σ' ἕνα καφενεδάκι στὸ Μονπαριάς καὶ δειπνοῦσα... ἦ ἕνα δρεκτικό, ὅταν ἦρθε καὶ κάθισε στὸ διπλόνο μου τραπέζι... ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος μὲ τὴ μεγαλύτερη πολυτέλεια...

Φάνηκε γοητευμένος πὸ μὲ ξιανόλαπε, παρ' ὅλο μου τὸ τρισάθλο ντύσιμο καὶ τὴν κακομοιριά πού ἦταν ζωγραφισμένη στὸ ρουφηγμένο μου πρόσωπο...

—Ἐγείνε ἀκούη κείνες τίς παλιές σου κοινοτικές προλήψεις, ἦ σ' ἔμαθε ἡ ζωὴ νὰ τὴν παύσης ὅπως σοῦ παρουσιάζεται;

Τοῦ ἀποκρίθηκα, μὲ τὴ δειλία πὸν χαρακτηρίζει πάντα τοῦς τίμιους ἀνθρώπους, πὸς δὲν εἶχα διόλου διδάσει ἢ ἀνακατευτὸ σὲ καμιά ὑπόπτη θρωμοδουλειά.

—Δέγομαι, μοῦ εἶπε, νὰ ποιήσῃς, μοντέλο, στοὺς ζωγράφους; Δὲν εἶσαι ὁμορφος, οὔτε καὶ καλοκαμωμένος...

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὸς φοροῦσα τὴς πείνας. Κατάλαβε πὸς ἦμουν ἔτοιμος νὰ δεχθῶ καὶ πρόθεσε:

—Θὰ πᾶς ἀπὸ μέρος μου στὴν μίς Ἀραμπέλλα Τζόνς... Εἶνε μιά γοητευτικὴ Ἀμερικανίδα, ἀγαπητὴ μου, ἐρασιτέχνης μὲ ταλέντο καὶ πιστεύω νὰ εἴς χρησιμοποίησι.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἀπογευμάσιου μοῦ ἦρθε ἡ παράξενη ἀπόφασι... νὰ φάω ἐκεῖνο τὸ θράβυ. Γιά νὰ τὸ ἐπιτύχω αὐτὸ δὲν εἶχα ἄλλο μέσον παρά ν' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή τοῦ παλῆου μου συναδέλφου...

μπορεῖ νὰ τὸ δεχθῆ ἕνας ἐντιμὸς ἄνθρωπος. Τ' ἀποφάσισα! Ὅταν χτύπησα στὴν πόρτα, μοῦ ἀνοίξε μιά ἠλικιωμένη κυρία, κοιτουδόνου, γενάτη κι' ἀσθητική.

—Τὴν μίς Τζόνς ζητεῖτε; Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε μὲ μιά ἀποκρουστικὴ φωνή. Τί με θέλετε;

Ἦτανε φρικτὴ! Γιά νὰ μὲ κοροιδίειθι θέβαισα, σκέφτηκα, ὁ φίλος μου μοῦ τὴν παράσθησε «σωστὸ κουκλί». Μά, δὲν θαυμάσα! Τί σημασία ἔχει αὐτό;

Τὴς εἶπα τί ζητούσα. Ἡ τρομερὴ γυναῖκα μὲ κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἔκανε κατόπι λίγο πῆω καὶ μὲ ξανακύτταξε. Ὑστερα εἶπε μὲ τὴν ἴδια κρύα φωνὴ τῆς:

—Καλὰ! Θὰ εἰς ζωγραφίσω!

Τελειωμένα πράγματα. Ἐπίασα δουλειά. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ πῶ τώρα, πὸς ἔζησα τότε τίς φρικτότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Ἔθλων νὰ ποῦν, πὸς δῆθεν οἱ ἄντρες δὲν ντρέπονται. Λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου, μ' ἔπιασε ἀληθινὴ ἀνατριχίλα δταν ἐκείνη ἡ πρόταξι μὲ πρόσταξε νὰ γυθῶ.

—Ἐγὼ, εἶμαι γεροντοκόρη. Ἐμεῖνα γεροντοκόρη, γιατί οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο ἀνδριστικοί!... Ἔθλω λοιπὸν τώρα νὰ κάνω ἕνα πίνακα, πὸν νὰ δεῖγη τὴν ἀσκήμια τοῦ ἀνδρικοῦ γένους!

Θὰ σὰς ζωγραφίσω ἑσὰς, στὰ χάλια πὸν εἶστε, κακομοιρασμένους καὶ μὲ τὴν ἀπαίσια κοιλιά σας!

Φαίνεται πὸς ἡ ἐξηντάρια κείνη καρκακά πρὸσεξε ἀκόμη καὶ τὴν κοιλιά πὸν ἀρχίζα ἀπὸ τότε νὰ σχηματίζω.

Χαιρέτησα μὲ ἀξιοπρέπεια, μὲ μίο θεαθὴ ὑπόκλισι, σάν νὰ θρισκόμουν σὲ κανένα σαλόνι μὲ τὸ φράκο μου. Ὑστερα ἀρχισα νὰ ντύνομαι. Ἡ μίς Τζόνς μ' ἄφησε νὰ φορέσω τὰ ρούχα μου, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε. Ἄναψ! ἕνα ταιγάρο, ἔτοιμασε ἕνα κοκτέϋ, γέμισε τὸ ποτήρι τῆς καὶ τὸ κατέβασε, χωρὶς νὰ δώσει καμιά προσοχή τὴν παρουσία μου.

—Ὡραία! Ἐξανουθῆτε! Μοῦ ἦρθε μιά ἄλλη ἰδέα!

Λίγο ἔλειψε νὰ τὴν χαστοκυκίσω. Φαντάζεσαι τὰ νεῦρα μου. Φαίνεται, πὸς με κατάλαθε, γιατί τὴν εἶδα νὰ παίρνη ἀπ' τὸ γραφεῖο τὴ σάκκα τῆς, τὴν ἀνοίξε, πῆσε ἀπὸ μέσα ἕνα ἐκατόφραγκο καὶ μὲ τὸ πῶδουσε ἔπανάλαμθανόντας:

—Ξαναγυθῆτε!

Ἐκατὸ φράγκα! Καίρῳ εἶνα νὰ εἶλω στὸ γέρι μου ἕνα τέτοιο ποσό... Ἡ θασανιστία μου τοποθέτησε τότε πάνω σ' ἕνα καθάεττο ἕνα ἀνδρικόκλω καὶ με τόνου, πὸν δὲν σῆκωνε ἀντίρρηση, μοῦ εἶπε:

—Αὐτὸ ἔδω, πὸν θέλεπετε, εἶνε ἡ θασίλισσα τοῦ Σαβῶ, ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας, ἡ ὅποια ἄλλη γυναῖκα ἔθλετε.

Γονατίστε μπροστά τῆς. Θὰ ζωγραφίσω πρῶτα ἑσὰς κι' ἀργότερα θὰ φροντίσωμε νὰ θρωῖμε μοντέλο καὶ γιά τὴν γυναῖκα.

Νόμιξε ἡ γρηὴ ἀπὴ ζωγράφου, ὅς ἔτσι ταπεινῶνε ὅλους τοὺς ἄντρες, πὸν τὴν περιφρόνησα στὴ ζωὴ τῆς. Ἦτανε κτὶ ἀπερίγραπτο τὸ μῖσος τῆς γιά ἄλους. Θὰ ὑπέφερε φαίνεται πολλὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐσχάση. Ἐμεῖνα σκεδῶν μιά ὄρα σὲ κείνη τὴν ἐξευτελιστικὴν στάσι καὶ μὲ τὴν ἄκρα τοῦ ματιοῦ μου παρακολουθούσα τὴ θηριώδη ἔκφρασι πὸν προσώπου τῆς, καθὼς ἱκανοποιούσε τὸ μῖσος τῆς κατὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ αὐτὸ τὸν ἰδιόρρυθμο τρόπο.

—Θάρθετε κι' αὔριο! μοῦ εἶπε δταν ἐξαπαυθῆκα. Καὶ με τὴν ἴδια ἀμοιβή.

Συγκρατήθηκα ἀπ' αὐτὴ τὴν τελευταία φράσι κι' ἔφυγα μ' εὐγένεια. Στάθηκα ὅμως ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς. Στὸ πλαινὸν ἀτελιέ, ἄκουσα μιά νεὰ κι' ὀλόθροση φωνούλα νὰ τραγουδῆ κείνο τραγουδάκι τῆς μόδας, πὸν τῶπαισε τὴν ἴδια ὄρα καὶ τὸ γραμμοφῶνο. Στάθηκα κι' ἀκούω. Ἡ γασὰ αὐτῆς τῆς μουικῆς μὸδδουσε λίγο θάρρος. Σκέφτηκα πὸς εἶχα χρήματα Ἄρχισα νὰ ἐλπίζω.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγη ὄρα θρῆκα τὸ φίλο μου.

—Ἡ ἐντυπώσις σου; μὲ ρώτησε, φυσικῶτα μὸλις με εἶδε. Στοιχηματίζω πὸς τὴν ἐρωτεύτηκες καὶ σὺ τὴν ἔκανθ' Ἀραμπέλλα... Φυλάξου, ἀγαπητὴ μου! Εἰν' ἐπικίνδυνο κορίτσι, ἀξέεῆρητη καὶ περηφάνη. Ὑπόσχεται πολλά καὶ δὲν χωρίζει τίποτε.

—Ἐνοίωσα μὸλις τὴν εἶδα δυνατὸ ἐμετό!... τοῦ ἀπάντησα.

Ἐκείνη μὲ κύτταξε χαμογελόντας...

